

Három karácsony

Betlehem, Augustus császár második népszámlálása idején. A Birodalom népe felbolydult: mindenki köteles a szülővárosában összeírtni magát, még a távoli provinciákban is. Júdeában, főleg Dávid városában óriási a zsúfoltság, az idegenből jötteknek nincs hol megszállniuk. Türelmetlenül lökdösik egymást az éhes és fáradt emberek, ennivalót, szálláshelyet keresgélnek. A tolongásban egy férfi az asszonyával, mindenórás kismamával. Magatehetetlen és kiszolgáltatott. Valami nyugalmasabb zugot keresne, ahol meghúzhatják magukat, ha a vajúdás megindul. A tömegszálláson, ahol végül helyet szorítanak nekik, egy rakás ember zsúfolódik össze. Lármájuk elnyomja a vajúdó asszony zihálását, majd a megszületett magzat sírását. „Megszületett az Üdvözítő.”

Pest, 1944. Szenteste. A karácsonyi várakozás megszokott izgalmát még a négy kisgyereken is eltompítja a távoli robbanások zaja az ostromlott városban. A szülők mégis próbálják a lakásba odavarázsolni az estéhez illő hangulatot. Ahogy szokták, most is csengetytyúszóra vonul be az egész család az addig lezárt szobába. Fa helyett egy fenyőág azért került az asztalra, rajta gyertyákkal. Körülötte valami apró ajándék mindenkinek. „Mennyből az angyal.” Aztán ünnepi vacsora a nagy ebédlőasztal körül. Hirtelen megszólalnak a szírnák. A terített asztal ott marad, a szülők a gyerekeket kézen fogva erednek futásnak, az elsötétített lépcsőházban lefelé a háromemeletes bérház óvóhelyére. Tíz család, harminc ember — felnőttek, öregek, gyerekek — zsúfolódik össze a szűkös pincében. Éjfél felé a légiriadót lefűjják, de a gyerekes családokat már nem engedik vissza az emeleti lakásokba. Két hónapig itt élnek a levegőtlen pincében: Pest elfoglalását követi a budai vár ostroma.

Nagyvárosi pláza, 2007-ben. A mennyezetten és a falakon hetek óta csillognak a műfenyős-lampionos girlandok. Óriási a zsúfoltság, egymást félrelökdösve törtetnek az áruhalmazok felé az ajándékot válogató emberek. A pénz most nem számít. Van, aki azon töri a fejét, kinek mivel okozhat örömet, van, aki azt számolgatja, kinek hány forintos ajándék dukál, hogy meg ne sértődjön, ha kevesebbet kap. A hangszórókból karácsonyi dallamok ömlenek szünet nélkül. „Mennyből az angyal.”

Így látszott, látszik alulról, a mi emberi távlatunkból a megtestesülés eseménye. Vajon hogyan látszott felülről, a mennyei Atya perspektívájából? Hogyan akkor, és hogyan ma?

Hogyan merhette az embersors viszontagságaiba beléengedni Egyszülöttjét, vakon és naivan rábízni az emberekre? Bízott volna benne, hogy nem esik baja? Biztosan nem. Tudván tudta, mi vár majd reá: a bölcsőtől a keresztig vezet az útja. Nem az emberek táplálták bizalmát, hanem saját, bizalmat teremtő szeretete.